

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **Ing. V. V.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 31.3.2015, č. j. MSK 32324/2015,

takto:

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 4.6.2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2015, č. j. MSK 32324/2015, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Komise k projednávání přestupků města Klimkovice ze dne 28.1.2015, č. j. 2122/2014-SO/P/22 o přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Žalobce namítal, že mu nebylo řádně oznámeno zahájení řízení, a to ani přípisem správního orgánu I. stupně ze dne 13.11.2014, a ani přípisem ze dne 29.12.2014. Žalobci nebylo oznámeno dle § 47 odst. 1 správního řádu, že je proti němu vedeno správní řízení, pouze byl jako obviněný předvolán k ústnímu jednání ze spáchání přestupku proti občanskému soužití bez bližší identifikace. Žalobce vyslovil nesouhlas se závěrem žalovaného, že skutečně přípisem ze dne 13.11.2014 nebyl vyrozuměn o

zahájení řízení vedeném proti jeho osobě ve věci přestupku proti občanskému soužití ve formě schválnosti, a že tento nedostatek správní orgán I. stupně odstranil přípisem ze dne 29.12.2014. Uvedl, že v dopise správního orgánu I. stupně je sice datum, kdy se měl přestupku dopustit, ale není jednoznačně upřesněno místo, když nepochybně v Klimkovicích v části Hýlov je více cest, ze kterých se dá vyjet na asfaltovou silnici a není identifikována osoba alespoň jménem a bydlištěm. Dále žalobce namítal, že nebyla řádně zaprotokolována výpověď svědka J. Nesouhlasil s argumentací žalovaného, že zaprotokolována nemusí být celá výpověď svědka. Poukazoval na to, že správní orgán nesmí připustit jakékoli zkreslení výpovědi ani způsobem, jakým klade otázky, svým chováním ke svědkovi nebo způsobem, jakým je výpověď protokolována. Dochází-li k takovému jednání, jde o důkaz získaný nezákonným způsobem, k čemuž v tomto případě došlo, neboť nebyla zaprotokolována úplná výpověď svědka. Poukazoval také na to, že nebyl poučen správním orgánem I. stupně o tom, že když se k výpovědi svědka a k případné chybné protokolaci vyjádří v pozdější lhůtě, nebude se k tomuto jeho vyjádření vůbec přihlížet a svědek nebude opětovně předvolán. Žalobce rovněž namítal, že svědek J. nepotvrdil nic o tom, že by žalobce bránil Mgr. E.V. v průjezdu a uvedl, že nezná přesné rozměry cesty. Dále svědek vypověděl, ale to již v protokolu zaznamenáno není, že před Mgr. V. jelo po silnici jiné auto, které žalobce objelo a toto je věc, která má důkazní hodnotu pro projednávané přestupkové jednání, jelikož se Mgr. V. mohla zachovat stejně jako předchozí řidič. Žalovaný ani správní orgán I. stupně se tak dostatečně nevypořádali s námitkami žalobce a nedostatečně zjistili stav věci.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitce žalobce, že mu nebylo řádně oznámeno zahájení řízení dle § 47 odst. 1 správního řádu, uvedl, že se v dané věci dostatečně vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Poznamenal, že přípisem ze dne 13.11.2014 skutečně k zahájení řízení o přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích nedošlo, ovšem tento nedostatek byl odstraněn přípisem ze dne 29.12.2014. Podle žalovaného oznámení o zahájení řízení obsahovalo všechny náležitosti dle § 46 odst. 1 správního řádu. Označení správního orgánu vyplývá jak z hlavičky písemnosti správního orgánu I. stupně ze dne 29.12.2014, tak z textu samého. Rovněž jsou v závěru písemnosti uvedeny potřebné informace o oprávněné úřední osobě. Žalovaný má za to, že je v tomto oznámení i dostatečně specifikován předmět řízení, když z textu jednoznačně vyplývá, že se žalobce měl dopustit přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích ve formě schválností, je zde specifikováno datum spáchání tohoto přestupku, jeho čas i místo a způsob spáchání. Následně došlo pouze k upřesnění místa a způsobu spáchání přestupku. Tímto upřesněním nedošlo ke změně kvalifikace jednání žalobce ani k rozšíření skutku, jehož se měl žalobce dopustit. Z judikatury soudů vyplývá, že totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek mimo jiné i co do času a místa spáchání. K námitce o identifikaci osoby, vůči které se měl žalobce přestupku dopustit, žalovaný uvedl, že není povinností správního orgánu I. stupně identifikovat tyto osoby jménem, příjmením a bydlištěm či datem narození. Jedná se o osobní údaje této osoby, které není v dané chvíli třeba uvádět. K identifikaci skutku postačí, je-li uvedeno jméno a příjmení dané osoby, čímž je přestupkové jednání dostatečně odlišitelné od jiného jednání. Žalobce tak nebyl nikterak krácen na svých právech, protože skutek, jehož se měl dopustit, byl identifikován dostatečně jedinečně tak, aby byl odlišitelný od jakéhokoliv dalšího jednání žalobce. Správní orgán I. stupně může v průběhu zahájeného řízení upřesnit předmět řízení (obvinění), nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě obviněného. Žalobce po celou dobu řízení nikterak netvrdil, že by se

tímto cítil zkrácen na svých právech, pouze měl za to, že oznámení nebylo řádné. Ústního jednání se však účastnil a k věci se následně vyjádřil. Nelze tedy dovodit, jak mohl být žalobce zkrácen na svých právech tím, že nebylo dle jeho názoru dostatečně přesně specifikováno místo spáchání přestupku či osoba, vůči níž se měl přestupku dopustit.

Žalovaný dále uvedl, že řízení ve věci přestupku urážky na cti dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se zahajuje na návrh dle § 68 odst. 2 zákona o přestupcích a § 44 odst. 1 správního řádu. Nejedná se tedy o řízení z moci úřední, ale o řízení o žádosti, které je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Dle § 47 odst. 1 správního řádu o zahájení řízení správní orgán uvědomí bez zbytečného odkladu všechny jemu známé účastníky. K zahájení řízení o tomto přestupku tak došlo podáním návrhu navrhovatelky dne 13.11.2014. O zahájení řízení byl žalobce opět uvědomen přípisem ze dne 29.12.2014. V tomto přípise je stanoveno, co je předmětem jednání, přičemž je zde uveden jak přestupek dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, tak i přestupek dle § 49 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Ze spojení těchto přestupků pak jednoznačně vyplývá i doba, místo a čas spáchání přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

Jelikož ust. § 46 odst. 3 správního řádu umožňuje oznámení o zahájení řízení spojit s jiným úkonem ve věci, byl současně s oznámením žalobce i předvolán k ústnímu jednání. Žalovaný tak má za to, že nedošlo postupem správního orgánu I. stupně k porušení zákona a žalobce tak nebyl na svých právech nikterak zkrácen.

K námitce žalobce, že nebyla řádně zaprotokolována výpověď svědka J. žalovaný uvedl, že i k této námitce se vyjádřil v napadeném rozhodnutí s tím, že nemusí být zaprotokolována celá výpověď svědka. Správní řád nestanoví, jakým způsobem má protokolace u ústního jednání probíhat. Protokolace se tak může týkat pouze skutečností významných pro rozhodnutí ve věci, není nutné zaznamenávat vše, co svědek na ústním jednání vyřkne. Výpověď svědka je poté do protokolu diktována, přičemž žalobce byl tomuto přítomen a nic mu nebránilo v tom, aby namítl nesprávnost informací uvedených v protokolu. Žalobce však takto neučinil a protokol podepsal. Měl možnost namítat, že protokol neobsahuje vše, co je pro věc podstatné, a v takovém případě by byl správní orgán I. stupně povinen tyto námitky zaprotokolovat. Žalovaný poznamenal, že po skončení ústního jednání dal správní orgán I. stupně žalobci možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Toho žalobce využil a zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že nebyla zachycena celá výpověď svědka J., a tak jej navrhuje opětovně vyslechnout. Správní orgán I. stupně se pak s tímto návrhem na provedení dalšího dokazování vypořádal ve svém rozhodnutí. Správní orgány nejsou dle § 52 správního řádu povinny provést každý důkaz, který účastník řízení navrhne, ale pouze ten, který je potřebný ke zjištění stavu věci. V daném případě tato výpověď již nebyla potřeba, neboť svědek vypověděl vše, co bylo nutné k rozhodnutí o přestupku. Na tomto nemohla nic změnit skutečnost, že svědek uvedl, že před navrhovatelkou projelo po silnici jiné auto, které žalobce objelo. Z této informace nelze dovodit, že se žalobce přestupku nedopustil. I když žalobce objelo jiné auto, neznamená to, že k tomuto byla povinna navrhovatelka, která se tím mohla vystavit nebezpečí ublížení na zdraví žalobci. Není povinností navrhovatelky se na pozemní komunikaci určené pro průjezd vozidel vyhýbat všemi možnými způsoby

žalobci tak, aby on mohl nerušeně stát na cestě a kolemjedoucí auta by byla povinna ho objíždět, když žalobci nic nebránilo v tom, aby cestu opustil. Žalobce na cestě stál i v okamžiku, kdy navrhovatelka na něj trčila a dala mu tak dostatečně najevo, že jej objíždět nebude a požaduje, aby žalobce z cesty ustoupil. Navrhovaný důkaz tak v dané věci nebyl potřeba, nelze tvrdit, že k takovému návrhu správní orgán I. stupně nepřihlížel, když jeho neprovedení odůvodnil ve svém rozhodnutí.

U jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

Krajský soud k doplňujícímu ústnímu podání žalobce u jednání dne 15.9.2015 uvádí, že lhůta dvou měsíců pro podání žaloby a tedy uplatnění žalobních námitek stanovená v § 72 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., v pl. znění, v délce dvou měsíců uplynula dne 10.6.2015, neboť rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 10.4.2015. K námitkám žalobce předneseným u jednání dne 15.9.2015 s výjimkou těch, které byly totožné s námitkami obsaženými ve včas podané žalobě, soud nepřihlédl, neboť byly vzneseny po datu 10.6.2015, tedy opožděně. Soud proto nepřihlédl k tvrzení žalobce, že on stál v levé části komunikace, jejíž šíře je 7,5 m, že manžel paní V. je úředník Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a že to vše zřejmě znamená, že když paní V. zatroubí, pak každý musí uhnout, ani k tvrzením, za jakých okolností lze použít zvukový signál a že žádné nebezpečí v dané chvíli nehrozilo, a nebyl tedy důvod, aby paní V. trčila, ani k tvrzení, že paní V. trčila neoprávněně, což rozčílilo jeho pejska a pokud použil nějaké extravagantní výrazy, pak to bylo na adresu pejska, nikoli na adresu paní V. Dále nepřihlédl k tvrzení žalobce, že paní V. mu v minulosti dlužila vysokou částku peněz, kterou po ni vymáhal a domnívá se proto, že oznámení přestupku je reakce na vymáhání dluhu a že je v tom i určitá závist jistých osob. Soud proto ani neprováděl důkazy žalobcem navržené k uvedeným tvrzením, a to výpisem z katastru nemovitostí, listinou, která je fotomontáží jím pořízené fotografie a fotografie založené do spisu správního orgánu paní V.

Krajský soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, které žalobce řádně a včas uplatnil (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správních spisů žalovaného a Komise pro projednávání města Klimkovice zjistil soud pro věc významné následující skutečnosti. 10.10.2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení uvedených přestupků od Policie ČR, Obvodního oddělení v Ostravě-Porubě. Poté dne 13.11.2014 podala paní E.V. u správního orgánu I. stupně návrh na projednání přestupku, v němž uvedla, že žalobce jí dne 28.9.2014 bránil při výjezdu na veřejnou komunikaci, následně ji bezdůvodně vulgárně urážel a vyhrožoval jí, křičel na ni a zastrašoval slovy: „Už si kopeš díru v plotě, jenom se těš“ a dále jí kromě jiného řekl, že je ožralá, sjetá kráva, labilní a nesvéprávná, že je piča, blbá apod. K tomuto návrhu předložila správnímu orgánu fotografii, jak obviněný stojí před jejím autem. 13.11.2014 správní orgán I. stupně předvolal k ústnímu jednání na 3.12.2014 žalobce, navrhovatelku paní V., svědka N. a R. J. V předvolání uvedl, že předmětem jednání je projednání obvinění proti němu ze spáchání přestupku proti občanskému soužití schválností podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že měl schválně bránit Mgr. E.V. vyjet osobním vozidlem na asfaltovou cestu, a to tak, že se měl postavit

doprostřed cesty a neuhnout a dále přestupku proti občanskému soužití urážkou na cti podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že měl paní V. urazit vulgarismy a výrazy, že je „ožralá, sjetá kráva, labilní a nesvéprávná, že je piča blbá“ apod. Toto předvolání bylo žalobci doručeno 23.11.2014. 3.12.2014 správní orgán I. stupně obdržel podání žalobce, v němž sdělil správnímu orgánu, že nebyl dosud vyrozuměn o zahájení správního řízení proti jeho osobě a nemůže být tedy řádně předvolán jako obviněný k ústnímu jednání. Komise pro projednání přestupků proto jednání odročila a další ústní jednání bylo nařízeno přípisem ze dne 29.12.2014 na 12.1.2015. Předvolání k ústnímu jednání obsahuje současně oznámení o zahájení řízení. Žalobci bylo sděleno, že v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu Komise pro projednávání přestupků města Klimkovic zahajuje proti němu řízení ve věci přestupku proti občanskému soužití schválností podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit dne 28.9.2014 v době od 9:00 hodin do 9:10 hodin v Klimkovicích, části Hýlov tím, že měl schválně bránit Mgr. E.V. vyjet osobním vozidlem na asfaltovou cestu, a to tak, že se měl postavit doprostřed cesty a neuhnout. Dále mu bylo oznámeno, že Komise pro projednávání přestupků proti němu zahájila řízení doručením návrhu dne 13.11.2014 ve věci přestupku proti občanskému soužití urážkou na cti podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že měl Mgr. E.V. urazit vulgarismy a výrazy, že je „ožralá, sjetá kráva, labilní a nesvéprávná, že je piča blbá“ apod. Žalobci bylo oznámeno, že ústní jednání se koná dne 12.1.2015 v 17:00 hodin v označené kanceláři Městského úřadu v Klimkovicích a předmětem jednání je projednání obvinění ze spáchání přestupku proti občanskému soužití schválností podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že měl dne 28.9.2014 v době od 9:00 hodin do 9:10 hodin v Klimkovicích, části Hýlov schválně bránit Mgr. E. V. vyjet osobním vozidlem na asfaltovou cestu, a to tak, že se měl postavit doprostřed cesty a neuhnout, a dále přestupku proti občanskému soužití urážkou na cti podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že měl paní V. urazit vulgarismy a výrazy, že je „ožralá, sjetá kráva, labilní a nesvéprávná, že je piča blbá“ apod. Žalobci byla dána poučení kromě jiného dle § 14 odst. 2, § 36 odst. 1, 2, 3 správního řádu, § 38 odst. 1 a 4 správního řádu, § 73 odst. 2 zákona o přestupcích. Uvedené oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno do datové schránky 29.12.2014.

Podle ust. § 44 odst. 1 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen „žádost“), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.

Podle ust. § 46 odst. 1 správního řádu řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.

Podle ust. § 46 odst. 3 správního řádu oznámení o zahájení řízení může být spojeno s jiným úkonem v řízení.

Soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že mu nebylo řádně oznámeno zahájení řízení ve věci předmětných přestupků. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že řízení ve věci přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, tj. přestupku proti občanskému soužití ve formě schválnosti, bylo žalobci řádně oznámeno přípisem ze dne 29.12.2014, přičemž s oznámením o zahájení řízení bylo spojeno i předvolání k ústnímu jednání na 12.1.2015, přičemž uvedené oznámení o zahájení řízení včetně předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci řádně doručeno do datové schránky dne 29.12.2014. Toto oznámení současně splňovalo náležitosti dané § 46 správního řádu, neboť obsahuje označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Je-li současně předmět řízení specifikován v tomto oznámení o zahájení řízení, a to přestupek dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích tak, že žalobci bylo sděleno, že se měl uvedeného přestupku dopustit dne 28.9.2014 v době od 09:00 do 09:10 hodin v Klimkovicích, části Hýlov tím, že měl schválně bránit Mgr. E.V. vyjet osobním vozidlem na asfaltovou cestu, a to tak, že se měl postavit doprostřed cesty a neuhnout, ztotožňuje se soud s žalovaným v tom, že předmět řízení byl řádně specifikován datem spáchání přestupku, jeho časem i místem a způsobem spáchání a osoba, vůči níž se měl žalobce přestupku dopustit, byla identifikována jménem a příjmením, což k identifikaci skutku postačovalo a přestupkové jednání tak bylo dostatečně odlišitelné od jiného jednání, jak uvedl žalovaný. Soud rovněž sdílí názor žalovaného, že došlo-li ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně k upřesnění místa spáchání přestupku tak, že v něm bylo doplněno „na komunikaci vedoucí od domu č. p. X směrem ke komunikaci vedoucí do centra obce Klimkovic“, nedošlo tím k rozšíření skutku, jehož se měl žalobce dopustit, ale pouze ke konkretizaci přesného místa, kde se žalobce přestupku dopustil tak, aby bylo zaručeno, že nevzniknou pochybnosti o místu spáchání přestupku tak, a že skutek bude odlišitelný od případného dalšího jednání žalobce.

Co se týče řízení proti žalobci ve věci přestupku proti občanskému soužití ve formě urážky na cti podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 28.9.2014 kolem 09:00 hodin v Klimkovicích, části Hýlov, na komunikaci vedoucí od domu č. p. X směrem ke komunikaci vedoucí do centra obce Klimkovic, označil paní Mgr. E. V. výrazy „blbá, sjetá kráva“, pak to bylo zahájeno na návrh navrhovatelky Mgr. E. V. podle § 68 odst. 2 zákona o přestupcích, zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů a dle § 44 odst. 1 správního řádu, a to dne 13.11.2014, přičemž v souladu s ust. § 47 odst. 1 správního řádu o zahájení řízení o tomto přestupku byl žalobce rovněž uvědoměn již výše citovaným přípisem 29.12.2014, který mu byl téhož dne doručen.

Ze správního spisu správního orgánu I. stupně bylo dále zjištěno, že žalobce se k ústnímu jednání dne 12.1.2015 dostavil, byl mu zopakován předmět řízení. Žalobce po poučení uvedl, že mu není jasné, o jakou Mgr. E. V. se jedná, neboť těch lze na internetu dohledat více, namítal, že mu také není jasné, kde měl být přestupek spáchán, neboť cest na asfaltovou cestu v Hýlově je mnoho a popřel, že by někdy někomu bránil ve výjezdu, ať již v předvolání označeném čase nebo jindy. Dále sdělil, že nikoho nenapadal a nehodlá dále vypovídat. Správní orgán vyslechl navrhovatelku paní Mgr. E. V., dále svědky R. J. a P. N. Svědek R. J. po zákonném poučení dle § 55 odst. 5 správního řádu uvedl k věci, že je vlastníkem nemovitosti v oblasti, ve které se měl incident odehrát. Toho dne čekal na příjezd řemeslníka, a to poblíž místa incidentu. Na tomto místě se potkal s žalobcem, který stál na cestě vedoucí od domu navrhovatelky

(Mgr. V.) k cestě vedoucí směrem na centrum Klimkovic. Dle odhadu svědka žalobce stál na místě minimálně 1 minutu. Svědek vypověděl, že nedokáže s jistotou posoudit, zda žalobce fakticky bránil navrhovatelce v průjezdu, neboť nezná přesné rozměry cesty, nicméně viděl, že na uvedeném místě uprostřed cesty stál. Vypověděl dále, že slyšel navrhovatelku troubit. V okamžiku, kdy svědek byl vzdálen od žalobce zhruba 15 m, stále na něho viděl a slyšel, že žalobce pronesl směrem k navrhovatelce výrazy: kráva blbá, sjetá. Na dotaz správního orgánu, aby se žalobce k této výpovědi vyjádřil, žalobce sdělil, že se nechce k výše uvedené svědecké výpovědi momentálně vyjádřit. Svědek P. N. vypověděl, že v dané době se nenalézal přímo na místě incidentu. Nacházel se v kuchyni svého rodinného domu na adrese H. X Přes okno viděl žalobce, který stál na cestě vedoucí od domu navrhovatelky směrem k cestě vedoucí na centrum Klimkovic. Žalobce stál před vozidlem navrhovatelky a svědek vyslovil názor, že bránil navrhovatelce v jízdě. Celá situace mohla trvat okolo 1 minuty. Svědek vizuálně zaznamenal konverzaci mezi žalobcem a navrhovatelkou, avšak její obsah neslyšel. Po této výpovědi svědka, žalobce na dotaz správního orgánu, aby se k výpovědi vyjádřil, odpověděl, že v tuto chvíli se k výpovědi svědka vyjadřovat nebude. Následně byl žalobce v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyzván, aby se vyjádřil k věci před vydáním rozhodnutí. Žalobce požádal o lhůtu nejméně 3 týdnů pro vyjádření. Na to mu bylo ze strany správního orgánu sděleno, že správní orgán nepovažuje třítýdenní lhůtu pro vyjádření za adekvátní a správní orgán vyzval žalobce k vyjádření se k věci před vydáním rozhodnutí do 10 dnů ode dne konání ústního jednání. Poté žalobce prohlásil, že v danou chvíli je to vše, co chce k věci uvést a vzal na vědomí lhůtu k vyjádření stanovenou správním orgánem a protokol o jednání podepsal.

Následně dne 22.1.2015 žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. V něm uvedl, že nesouhlasí s protokolací výpovědi svědka J. s tím, že správní orgán I. stupně nezaznamenal jeho výpověď v celém rozsahu, a proto navrhuje vyslechnout tohoto svědka znovu. Dále namítal, že má za to, že nebyl řádně proveden důkaz přiloženou fotografií a ručně nakresleným plánkem.

Před vydáním rozhodnutí správní orgán I. stupně správní spis o žádné další podklady již nedoplňoval. Dne 28.1.2015 vydal rozhodnutí č. j. 2122/2014-SO/P/22, kterým žalobce uznal vinným spácháním přestupku proti občanskému soužití ve formě schválnosti dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 28.9.2014 kolem 09:00 hodin v Klimkovicích, části Hýlov, na komunikaci vedoucí od domu č. p. X směrem ke komunikaci vedoucí do centra obce Klimkovice schválně bránil navrhovatelce v průjezdu jejím osobním automobilem, a to tak, že se postavil doprostřed uvedené komunikace vedoucí od domu č. p. X a z cesty neustoupil ani poté, co navrhovatelka použila klakson svého automobilu (výrok I.) a dále spácháním přestupku proti občanskému soužití ve formě urážky na cti dle § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, kterého se dopustil tím, že dne 28.9.2014 kolem 09:00 hodin v Klimkovicích, části Hýlov, na komunikaci vedoucí od domu č. p. X směrem ke komunikaci vedoucí do centra obce Klimkovice, označil navrhovatelku výrazy „blbá, sjetá kráva“ (výrok II.). Za tato jednání mu byla uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč a dále mu byla uložena povinnost zaplatit částkou 1.000,- Kč náklady řízení spojené s projednáním přestupku a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že důkazy posoudil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a učinil závěr, že z těchto důkazů, a to

výpovědi navrhovatelky, výpovědi svědků J. a N. vyplynulo, že se žalobce předmětných jednání dopustil, přičemž správní orgán konstatoval současně, že svědci neměli potřebu vypovídat v dané věci lživě nebo s úmyslem poškodit žalobce. Uvedl, že z provedených důkazů také vyplynulo, že zde neexistoval rozumný důvod pro to, aby žalobce stál před vozidlem navrhovatelky, kdy se vzhledem k časovému úseku, po který v cestě setrval, nelze domnívat, že se jednalo o pouhé přecházení cesty, ani zde neexistoval jiný rozumný důvod, proč by v cestě zůstal. Z toho správní orgán I. stupně dovodil, že se jednalo o zjevnou schválnost a žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona formou schválnosti, neboť bez zjevného důvodu bránil navrhovatelce, aby mohla v daném úseku projet svým vozidlem. Přestupek spáchal v úmyslu přímém, neboť si musel být zcela zjevně vědom svého jednání, a to navíc s přihlédnutím k tomu, že na něj navrhovatelka troubila a vzhledem k době, po kterou v cestě setrval, je patrné, že se schválnosti tedy hrubého jednání narušujícího občanské soužití, dopustit chtěl. V případě přestupku urážky na cti dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích správní orgán dospěl k závěru o vině žalobce. Vycházel jednak z výpovědi navrhovatelky, dále z výpovědi svědka J., který vypověděl, že v okamžiku, kdy stál od žalobce ve vzdálenosti zhruba 15 m a na žalobce stále viděl, slyšel, že žalobce pronesl směrem k navrhovatelce výrazy „kráva, blbá, sjetá“. Dále vycházel z výpovědi svědka N., který sice incidentu nebyl přímo přítomen, nicméně na žalobce a navrhovatelku viděl a potvrdil, že zde probíhal verbální kontakt mezi navrhovatelkou a žalobcem. Z výpovědi svědků pak správní orgán bez důvodných pochybností vyvodil závěr, že ze strany žalobce na adresu navrhovatelky byla pronesena slova „kráva, blbá, sjetá“. Co se týče dalších vulgárních výrazů, poznamenal, že tyto uvedla pouze navrhovatelka a jejich pronesení nebylo jiným způsobem možno spolehlivě zjistit a z tohoto důvodu, plně v souladu se zásadou in dubio pro reo, žalobce neuznal vinným z přestupku urážky na cti pronesením těchto dalších konkrétních vulgárních výrazů. Současně konstatoval, že pronesení výrazů na adresu navrhovatelky „kráva, blbá, sjetá“ nelze považovat pouze za nevhodné či neslušné a že tyto výrazy dosahují takové urážlivé intenzity, že jejich užívání na adresu jiné osoby nelze tolerovat a existuje zde evidentní zájem společnosti na jejich potrestání. V této souvislosti správní orgán také odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 33/2004. I tento přestupek spáchal v úmyslu přímém, kdy při pronesení uvedených výrazů, vzhledem k obecnému povědomí o jejich významu a vulgárnosti, mu muselo být jasné, že navrhovatelku danými výrazy uráží. Vina žalobce ze spáchání přestupku urážky na cti tak byla bez důvodných pochybností prokázána. Správní orgán uzavřel, že byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti tak, jak to předpokládá § 3 správního řádu. Správní orgán se také vypořádal s námitkou žalobce obsaženou v označeném písemném podání adresovaném správnímu orgánu po ústním jednání, že fotografií a plánkem nebyl řádně proveden důkaz. Správní orgán k tomu uvedl, že tyto nebyly použity jako podklady pro vydání rozhodnutí a nebyly provedeny jako důkazy, takže tuto námitku považoval za bezpředmětnou. Zabýval se i žádostí žalobce o opětovný výslech svědka J., v ní spatřoval toliko snahu žalobce prodlužovat řízení. Poukázal na to, že žalobce u ústního jednání k výpovědi svědka žádné námítky nevznášel, přitom odkázal na protokol o ústním jednání, s nímž žalobce měl možnost se seznámit, vznést konkrétní námítky. Dále pak správní orgán odůvodnil uloženou sankci.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 31.3.2015, č. j. MSK 32324/2015 žalovaný odvolání jako nedůvodné zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Odvolací námítky jsou v zásadě totožné s námítkami

žalobními v této věci. Žalovaný se s těmito námitkami žalobce zcela vypořádal. K námitce o neúplně zjištěném skutkovém stavu, která je shodná s žalobní námitkou, žalovaný uvedl, že žalobci byl dán prostor vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, což žalobce učinil, s jeho požadavky se správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí vypořádal. Žalovaný konstatoval, že správní orgán postupoval v souladu s § 3 správního řádu, kdy zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a že z důkazů vyplynulo, že žalobce je z jednání usvědčován nejen výpovědí navrhovatelky, ale také výpověďmi svědků J. a N. Žalovaný vyslovil názor, že tito svědci nemají potřebu vypovídat v dané věci lživě nebo s úmyslem poškodit žalobkyni a že skutkový stav je dostatečně prokázáný a není potřeba jej zjišťovat. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně o naplnění skutkových podstat přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a § 49 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jak jsou tyto závěry vyjádřeny v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění se také vypořádal s důkazem, který žalobce označoval v odvolání, a to zvukovým záznamem z ústního jednání před správním orgánem I. stupně, jímž hodlal prokazovat, že výpověď svědka J. není zaprotokolována v celém rozsahu. Poznamenal, že správní orgán I. stupně podané odvolání zaslal navrhovatelce k vyjádření, a ta uvedla, že nesouhlasí s přehráním záznamu z ústního jednání, neboť k jeho pořízení nedala souhlas. Uvedené konstatování v rozhodnutí žalovaného koresponduje s obsahem spisu. Žalovaný rovněž přisvědčil názoru správního orgánu I. stupně, že nebylo účelné znovu předvolávat svědka J., když jeho výpověď ve věci by nepřinesla nic nového s tím, že svědek potvrdil přítomnost žalobce na uvedené cestě i bránění v jízdě navrhovatelce a vyslovil názor, že okolnost, že cestou předtím projelo jiné auto, nemá důkazní hodnotu pro dané přestupkové jednání.

Na tomto místě, a to s ohledem na žalobní námitku žalobce, která je totožná i s uvedenou odvolací námitkou, že údajně nebyla zaprotokolována výpověď svědka J. v celém rozsahu, se ani soud neztotožňuje. Výpověď svědka nemusí být zaprotokolována celá, správní orgán protokoluje podstatný obsah výpovědi, čili to, co je pro věc důležité, výpověď nemusí být protokolována doslovně. Žalovaný přílehlavě v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal i na ust. § 18 odst. 3 správního řádu o tom, že protokol podepisují kromě jiného i všechny osoby, které se jednání nebo provedení úkonu zúčastnily s tím, že odepření podpisu, důvody odepření a námitky proti obsahu protokolu, se v protokolu zaznamenají. Je tedy zřejmé, že také žalobce měl právo buď protokol podepsat, čímž dal najevo, že s protokolem takto sepsaným souhlasí, nebo odepřít podepsat protokol a uvést důvody tohoto odepření. Žalobce ovšem takto neučinil a protokol bez jakýchkoliv námitek podepsal a žádné námitky ve vztahu k výpovědi jednotlivých svědků po jejich výslechu na výslovný dotaz správního orgánu, nevzněsl. Ani soud neprováděl žalobcem navržený důkaz přehráním záznamu z ústního jednání před správním orgánem I. stupně, neboť jak vyplývá ze spisu správního orgánu I. stupně, navrhovatelka Mgr. V. výslovně prohlásila v podání doručeném správnímu orgánu 2.3.2015, že nesouhlasí s tím, aby audionahrávka pořízená žalobcem, byla použita v řízení jako důkaz, neboť k nahrávání si žalobce její souhlas nevyžádal. Nad to soud ani nepovažoval tento důkaz za potřebný, neboť byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Námitce žalobce o nesprávně zjištěném skutkovém stavu nelze přisvědčit. Soud vycházel z ust. § 3 správního řádu zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad

jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Jak výše uvedeno při hodnocení provedených důkazů, zejména výpovědí slyšených svědků soud neshledal procesní pochybení správních orgánů, které by bylo způsobilé přivodit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu. Dle názoru soudu správní orgán I. stupně řádně odůvodnil na základě zjištění z provedených důkazů závěr o tom, že se žalobce dopustil předmětných přestupků a závěru správních orgánů o naplnění skutkových podstat přestupků dle § 49 odst. 1 písm. a) a § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, nelze nic vytknout. K porušení § 3 správního řádu správními orgány nedošlo. Namítal-li žalobce, že je pro projednávání přestupkové jednání významné, že před navrhovatelkou jelo po silnici jiné auto, které žalobce objelo a že se navrhovatelka mohla zachovat stejně jako předchozí řidič, je irelevantní. I pokud by tomu tak bylo, pak z toho nelze dovodit, že se žalobce přestupku nedopustil. Jak správně argumentoval žalovaný, i pokud by žalobce objelo jiné auto, neznamená to, že k tomu byla povinna také navrhovatelka, tedy aby na pozemní komunikaci určené pro průjezd vozidel, se vyhýbala všemi možnými způsoby žalobci tak, aby on mohl nerušeně stát na cestě a kolem jedoucí auta byla povinna ho objíždět, když nic mu nebránilo v tom, aby cestu opustil.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 15.9.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně